

fanbooks

KASS MORGAN
DANIELLE PAIGE

*Només la
germandat
podrà
salvar-les*

RAVENS

KASS MORGAN
DANIELLE PAIGE

RAVENS

Traducció d'Alexandre Gombau i Arnau

Fanbooks

Títol original: *The Ravens*

© Alloy Entertainment, LLC, 2020

© de la traducció: Alexandre Gombau i Arnau, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: abril del 2022

ISBN: 978-84-18327-92-6

Dipòsit legal: B. 4.621-2022

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Capítol 1

La Vivi

—Vivian. —La Daphne Devereaux era a la porta de la seva filla amb la boca torçada en una exagerada ganyota d'angoixa. Fins i tot amb la implacable calor de Reno duia una bata negra de borles daurades i llarga fins als peus, a més d'un mocador de vellut sobre els cabells esborrifats—. No hi pots anar. Tinc una premonició.

La Vivi va mirar la mare, va ofegar un sospir i es va tombar cap a l'equipatge. Marxava al Westerly College de Savannah aquella mateixa tarda i intentava encabir tota la seva vida en dues maletes i una motxilla. Afortunadament havia tingut tota la vida per practicar. Cada vegada que la Daphne Devereaux tenia una de les seves «premonicions», acostumaven a marxar l'endemà al matí, sense pagar el lloguer i deixant enrere tot allò que no es podien emportar.

—Començar de nou és bo, torronet —va prosseguir la Daphne, repetint el mateix que havia dit un cop, quan la Vivi, amb vuit anys, va suplicar que tornessin per agafar l'hipopòtam de peluix, el Philip—. No deus voler carregar amb tota aquesta mala energia.

—A veure si ho endevino —va replicar la filla ara, ficant uns quants llibres dins la motxilla. La Daphne també se n'anava, canviant Reno per Louisville, i la Vivi no confiava que la mare s'emportés la seva biblioteca—. Has vist una funesta foscor planant damunt meu.

—No estaràs segura en aquell... lloc.

La Vivi va tancar els ulls i va fer el que esperava que fos una alenada assossegadora. La mare no havia estat capaç de pronunciar la paraula «universitat» en mesos.

—Es diu «Westerly». No és cap paraula maleïda.

Res més lluny d'això. Westerly era la corda salvavides de la Vivi. I la noia s'havia sorprès quan havia rebut una beca completa d'aquesta universitat, que considerava fora del seu abast. Sempre havia estat molt estudiant, però havia anat a tres instituts diferents (dos dels quals a mig curs) i el seu expedient acadèmic contenia gairebé tantes absències com excel·lents.

La Daphne, però, s'hi havia oposat de manera inflexible.

—Acabaràs odiant Westerly —havia comentat amb una convicció desconcertant—. Jo no posaria ni un peu en aquell campus.

Això era el que tancava el tema pel que feia a la Vivi. Si la mare ho detestava tant, quedava clar que era el lloc perfecte perquè ella, al seu torn, comencés una vida nova.

Com que la Daphne seguia tota moixa a la porta de l'habitació, la Vivi va mirar el calendari de Westerly que havia enganxat a la paret esgrogueïda, l'única decoració que aquesta vegada s'havia pres la molèstia de penjar-hi. De tots els llocs on havien viscut al llarg dels anys, aquest pis era el que menys li agradava. Dues habitacions estucades a sobre d'una casa de préstecs de Reno, i tot feia pudor de cigarretes i desesperació. Com bona part del polsegós estat de Nevada. Les fotos del calendari, odes setinades a edificis coberts d'heura i roures plens de molsa, havien esdevingut una mena de far d'esperança. Eren el recordatori d'una aspiració millor, d'un futur que es podia forjar (lluny de la mare i dels seus mals averanys).

Però llavors li va veure llàgrimes als ulls, i va sentir que la frustració afluixava, només una mica. Tot i que la Daphne era una actriu consumada (una necessitat quan et guanyaves la vida separant desconeguts dels seus diners), mai no havia sabut fingir llàgrimes.

La Vivi va deixar de guardar coses i va fer uns quants passos cap a la mare a través de l'habitació plena de coses.

—Tot anirà bé, mama —va dir—. No seré fora tant de temps. Tornaré per Acció de Gràcies abans que te n'adonis.

La mare es va ensumar els mocs i va allargar un braç pàllid. La Vivi havia heretat la seva blancor, cosa que implicava que es cremava al cap de quinze minuts al sol del desert.

—Mira quina carta més malastruga m'ha sortit.

Era una carta de tarot. La Daphne es guanyava la vida «dient la bona fortuna» a tots els infeliços i desgraciats que hi acudien i li pagaven uns bons calerons a canvi de bajanades i romanços: «Sí, el seu mandrós marit trobarà feina aviat; no, el trinxeraire del seu pare no l'odia... de fet, ell també mira de trobar-la...».

De petita, a la Vivi li agradava observar com la seva bonica mare embadalia els clients amb la seva saviesa i encís. Però a mesura que s'havia anat fent gran, veure la mare aprofitant-se del patiment dels altres va començar a crispar-li els nervis. No suportava comprovar com enredava la gent, però tampoc no hi podia fer res. Que la mare digués la bonaventura era la seva única font d'ingressos, l'única manera de pagar aquells pisos de merda i el menjar a preu de descompte.

Però ja n'havia tingut prou. La Vivi havia trobat una sortida. Un nou començament, lluny de les conductes impulsives de la mare. Les mateixes que les havien dut a viure constantment desarrelades, guiant-se exclusivament, una vegada i una altra, a partir de les «premonicions» de la Daphne.

—A veure si ho endevino —va dir la Vivi, aixecant una cella davant la carta de tarot que la mare tenia a la mà—. La Mort?

El rostre de la mare es va enfosquir i, quan va parlar, la seva veu, normalment melodiosa, tenia un punt esfereïdorament aspre i serè.

—Vivi, sé que no creus en el tarot, però, per una vegada, escolta'm.

La filla va agafar la carta i la va girar. És clar, un esquelet brandant una dalla la mirava des de la carta. Tenia els ulls enfonsats i la boca torçada cap amunt en una ganyota maliciosa, gairebé alegre. Mans i peus incorporis sorgien del terreny argilós mentre el sol es ponia en un cel vermell com la sang. La Vivi va sentir un lleuger vertigen estrany, com si es trobés al caire d'un gran precipici i mirés a l'imponent buit en comptes de ser a l'habitació, on l'única vista era el rètol de neó groc, COMPREM OR, que hi havia al carrer.

—Ja t'ho vaig dir. Westerly no és un lloc segur, no per a gent com tu —va remugar la Daphne—. Tens l'habilitat de veure enllà del vel. I això et converteix en objectiu de les forces obscures.

—Enllà del vel? —va repetir cansadament la filla—. Em pensava que ja no diries més coses d'aquestes. —Durant tota la infantesa de la Vivi, la mare havia intentat atreure-la al seu món del tarot, l'espiritisme i les boles de vidre, assegurant-li que tenia «poders especials» que esperaven veure la llum. Fins i tot havia tractat que la Vivi endevinés la fortuna a clients fàcils que havien quedat fascinats davant aquella nena que es comunicava amb els esperits. Però a la llarga la filla havia entès la veritat: ella no tenia cap poder; simplement era una altra basa en el joc de la mare.

—Jo no puc controlar quina carta surt. És una imprudència no fer cas d'un advertiment com aquest.

Un clàxon va sonar a fora i algú va cridar un reneç. La Vivi va sospirar i va remenar el cap.

—Però tu mateixa em vas ensenyar que la Mort és un símbol de transformació. —La Vivi va provar de tornar-li la carta, però la Daphne mantenia els braços fermes als costats—. Evidentment, és això el que significa. La universitat és el meu nou començament.

Prou de trasllats sobtats a d'altres ciutats en plena nit; prou de desarrelar-se cada cop que la Vivi estava a punt de fer amistats de debò. Els pròxims quatre anys podria reinventar-se com

una universitària més. Faria amics, tindria vida social, potser s'apuntaria a algunes activitats extracurriculars... o, si més no, esbrinaria quines activitats li agradaven. Havia passat per tantes coses que no havia tingut l'oportunitat d'excel·lir en res. L'havien obligat a deixar la flauta al cap de tres mesos i a renunciar al softbol a mitja temporada, i havia hagut de deixar penjada Introducció al Francès tantes vegades que l'únic que sabia dir bé era: *Bonjour, je m'appelle Vivian. Je suis nouvelle.*

La mare va fer que no amb el cap.

—Quan es diu la bonaventura, la Mort ve acompanyada del Deu d'Espases i de la Torre. Traïció i violència sobtades. Vivian, tinc un pressentiment horrible...

La Vivi ho va deixar córrer i va ficar la carta a la maleta, llavors es va incorporar i va agafar les mans de la Daphne entre les seves.

—Això és una gran oportunitat per a totes dues. És normal que estiguis neguitosa. Au, digue'm que em trobaràs a faltar, com faria qualsevol mare, en comptes de convertir-ho tot en un senyal del món dels esperits.

La mare li va estrènyer les mans amb fermesa.

—Sé que no puc prendre aquesta decisió per tu...

—Doncs para d'intentar-ho. Sisplau. —La Vivi va entrellaçar els dits amb els de la mare com solia fer-ho quan era petita—. No vull que passem el nostre últim dia juntes barallant-nos.

Les espatlles de la Daphne es van enfonsar com si per fi hagués assumit que era una batalla perduda.

—Promet-me que aniràs amb compte. Recorda, les coses no sempre són el que semblen. Fins i tot allò que sembla bo pot ser perillós.

—És la teva manera de dir-me que en el fons soc dolenta?

La mare la va travessar amb la mirada.

—Tu vigila, Viv.

—Hi tinc molta pràctica. —El seu somriure es va eixamplar

prou perquè la mare fes un gest de desesperació girant els ulls en blanc.

—He criat una egòlatra. —Però la Daphne es va inclinar per abraçar-la igualment.

—La culpa la tens tu per tot allò d'«ets màgica i pots fer el que sigui» —va replicar la Vivi, deixant-li anar les mans per acabar de tancar la cremallera de la maleta—. Aniré amb compte, t'ho prometo.

I així seria. Sabia que a la universitat podien passar coses dolentes. Passaven coses dolentes a tot arreu, però la Daphne s'enganyava si es pensava que una lectura del tarot sense solta ni volta volia dir res. La màgia no existia.

O això es pensava ella.